

Ἡ τροποποίηση τοῦ νόμου υπῆρξε μέγιστο βῆμα . . .

τοῦ κ. Γεωργίου Κουμάντου
καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Βέβαια, ὁ καινούργιος νόμος πού ἐπιτρέπει τίς ἐκτρώσεις, κάτω ἀπό ὀρισμένες προϋποθέσεις, δὲν καθρεφτίζει στὸ αἶτημα γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς γυναίκας νὰ ἀποφασίζει ἐλεύθερα, πότε θέλει νὰ τεκνοποιήσει καὶ πότε ὄχι. Πρέπει πάντως νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι υπῆρξε ἓνα μέγιστο βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή. Καὶ πρέπει ἐπίσης νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι κάτω ἀπὸ τίς παρούσες πολιτικὲς συνθῆκες ἦταν δύσκολο νὰ γίνεῖ μεγαλύτερο βῆμα — οὔτε αὐτὸ δὲν θὰ γινόταν χωρὶς τὸ θαρραλέο μυαλὸ τοῦ σημερινοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται τώρα ἀπὸ τὸ πῶς θὰ ἐρμηνευθεῖ καὶ θὰ ἐφαρμοσθεῖ ἡ σχετικὴ διάταξη. Εἰδικότερα ἀπὸ τὸ νόημα πού θὰ δοθεῖ στὴν ἔννοια τοῦ «κινδύνου τῆς ψυχικῆς υἰγείας» τῆς μητέρας. Ἄν γίνεῖ δεκτὸ ὅτι κάθε κύηση ἔντονα ἀνεπιθύμητη (καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ ἐξώγαμη σύλληψη ἢ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς τοκετοὺς) δημιουργεῖ κίνδυνο γιὰ τὴν

ψυχικὴ υἰγεία τῆς μητέρας, τότε ὁ νόμος θὰ καλύψει τίς καθημερινὲς πρακτικὲς ἀνάγκες κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν.

Σὲ ξένες χώρες, ἀκόμα καὶ μὲ διάταξη πού ἔβαζε σὰν προϋπόθεση τῆς ἐκτρώσεως τὸν κίνδυνο τῆς ζωῆς τῆς μητέρας, μεθοδεύτηκε ἡ ἐρμηνεία ὅτι ἀρκεῖ μιὰ δήλωση τῆς μητέρας πῶς θὰ αὐτοκτονήσει ἂν δὲν διακοπεῖ ἡ κύηση, γιὰ νὰ θεωρηθεῖ ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ της.

Ἡ ἐξουσιοδότηση πού δίνει ὁ νόμος γιὰ τὴν ρύθμιση τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου μὲ ὑπουργικὴ ἀπόφαση δὲν πρέπει ἀλλὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει στὴν οὐσιαστικὴ κατάργηση ἢ καὶ στὸν περιορισμὸ τῆς νομοθετικῆς καινοτομίας — οὔτε τὰ σχετικὰ διαβήματα τῶν δεσποτάδων μποροῦν, βέβαια, νὰ ἔχουν ἓνα τέτοιο ἀποτέλεσμα.